

Mă trezesc emoționată și dau fuga la baie. Mă spăl pe dinți și pe față cu apă rece, apoi intru în bucătărie pentru micul dejun. Mama e în fața aragazului, înfășurată bine cu șalul de lână. Pe cap are căciula tricotată de bunica. Uneori doarme cu ea, pentru că e foarte friguroasă. De la radio-ul negru de bucătărie se aude cântecul obișnuit din fiecare dimineață: „Partidul, Ceaușescu, România.“

Mama deschide cutia cu văcuța albă și litere chinezești. Măsoară două linguri de lapte praf și le dizolvă în apa fiartă, apoi îmi toarnă amestecul în cana mea preferată. Mușc din felia de pâine cu gem de la bunica. Pâinea e tot aia de acum două zile, așa că las tartina pe farfurie. Oricum, nu pot să mănânc nimic. De emoție, în stomac îmi zboară bezmetic mii de fluturași.

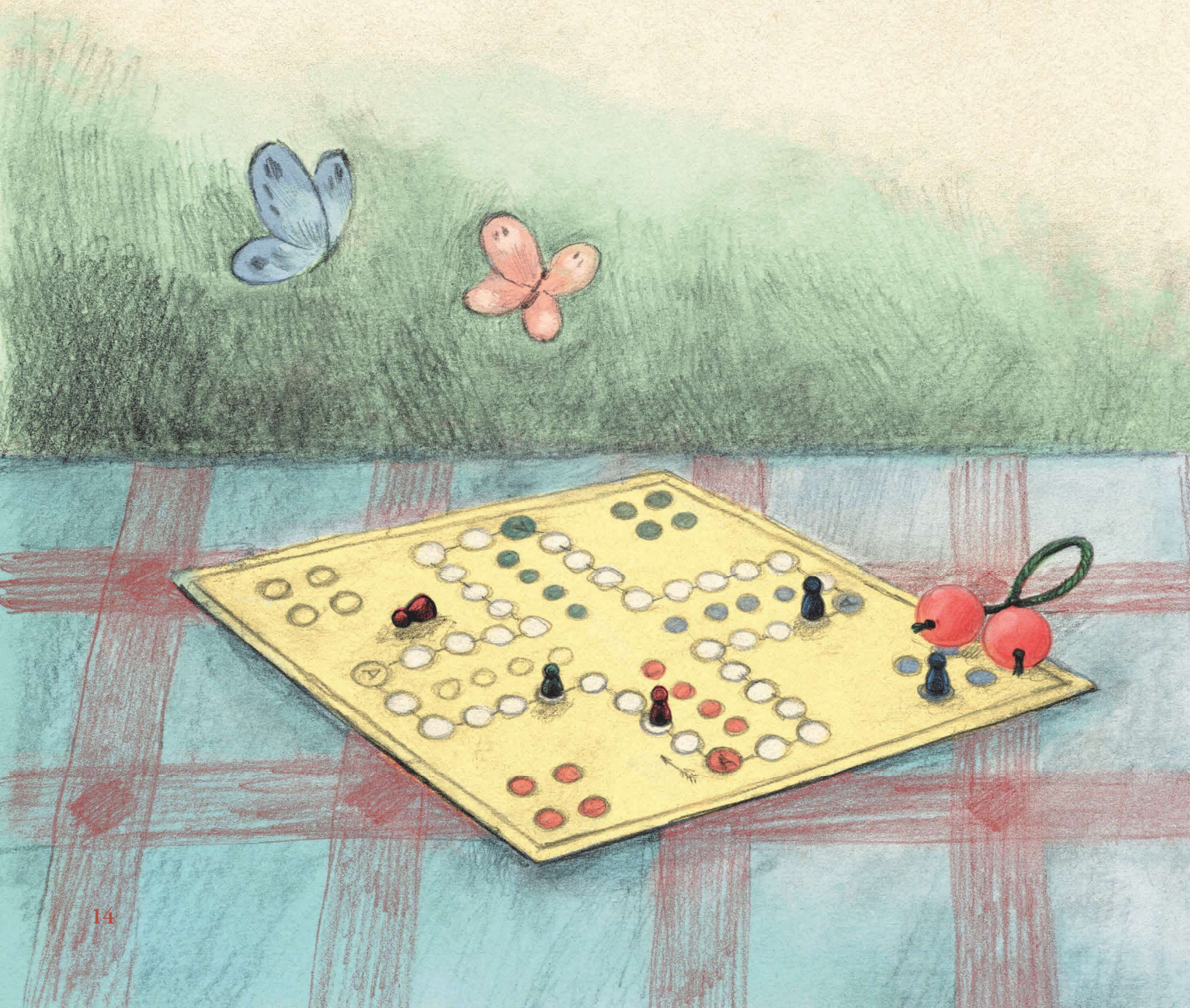

— Vrei să te-ajut, să-ți fac codițele? mă întreabă mama.

Îi spun că mă descurc singură și-ntreb dacă mă va duce tata la școală.

— Taică-tu e la coadă deja. A auzit că azi se aduc portocale la Alimentara.

Închid ochii și mirosul dulce de portocale umple bucătăria. N-am mai mâncat de la Crăciunul trecut, când ne-a adus bunicul. Tot atunci am primit și biluțele de păr în formă de cireșe, și jocul Nu te supăra, frate!, și penarul chinezesc cu urși panda, care între timp s-a cam stricat.

— Ada, dacă tot nu mănânci, treci fuguța la-mbrăcat! Vezi că azi te duci singurică la școală, că eu trebuie s-ajung devreme la serviciu...

— Tocmai azi? Păi, măi mama, azi o să ne facă pionieri!

— Las' că te descurci tu, doar ești premianta clasei! mă încurajează ea și vine să mă pupe pe obraz. Știi ce, hai că-ți fac eu codițele. Ți-am cusut aseară pompoane noi!

